

блудни син, сабери своје мисли расејане похотама и светском сујетом, детаљно размисли о сваком своме греху. Опомени се тога, кога си разљутио и чега си се лишио. Одлучи од свега срца свога и све душе своје да престанеш да грешиш и окрени се ка Богу. Припреми се за исповест,

све твоје грехове и које те удостојава дарова Божијих.

Љубљена браћо, ово је образац покајања и исповести, који нам је Богочовек Исус даровао у понуђеним речима данашњег Леванђела. Ко не следује овоме правилу, његово је покајање сумњиво, исповест несавршена и

Грешни смо, али у нама нема покајања, и наша трагедија се састоји у томе, управо у томе што живимо у греховно доба. Сва времена су била греховна, али је садашње време у невиђеној мери лишено покајања, окрутност је, непопустљиво и надмено пред Богом. То је стални устанак и бунт против Бога, а дрскост је најтрагичнија од свега тога. Није трагично то што грешимо, већ што имамо дрскост и што претварамо грех у начин живота. Уместо да признамо и кажемо: «Госпode, опрости нам. Преклињем Те да ми помогнеш да се извучем из мочваре!» — кажемо: «Лепо поступама, тако сви раде, свиђа ми се то. Хоћу то да радим!»

архимандрити Андреј (Конанос)

скруши своје срце и излиј сузе из очију својих. Тада, пошто се припремиш на овај начин, кажи: „поћи ћу да се исповедим“, - „уоставши, отићи ћу Оцу својему“ (Лк. 15, 18). Припремивши се на овај начин, поћи код твога духовног оца, који у време исповести на себе узима лик Бога, Спаситеља твога. Дошавши код њега, немој бити мутав, очекујући да те он пита, а ти да одговараш са „да“ или „не“, већ као разговорљив, признај му детаљно све своје грехове. Признај их, не тражећи изговоре за њих, нити икога окривљуј, већ за све исповеди себе као кривца. „Сагреших“, кажи, „небу и пред Богом“ На тај начин ћеш постепено узићи на степен истинитог и спасоносног покајања, и доћи ћеш до тог нивоа, на коме има место Божије милосрђе, које разрешава

опроштај грехова привидан. Блажен је пак, онај који се придржава овога Богом преданог правила, блажен је онај ко се припрема на овај начин и тако исповеда грехове! Такав је ван сваке сумње пријатан Богу и Бог ће му прићи и загрлити. Нема сумње да као што му на земљи духовни отац говори: чедо, отпуштају ти се греси, тако му и Бог дарује опроштај грехова свише. Нема сумње да се такав облачи у одежду спасења, прима благодат Светога Духа, управља кораке душе на пут заповести Божијих, и свештено се приопштава Светим Тајнама. Нема сумње да ће сваки грешник, који се тако раскаје и открије своје грехове, постати син Божији и наследник Његовог вечног Царства у Христу Исусу Спаситељу нашем, Кома слава и моћ, у векове векова. Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

НЕДЕЉА БЛУДНОГА СИНА

свешт. муч. Власије, св. новомуч. Ђорђе Крајшовац
Лк. 15, 11 - 32, зч. 79; 1Кор. 6, 12 - 20, зач. 135.

архиепископ Никифор (Теотокоис)

БЕСЕДА О ПРАВИЛУ ПОКАЈАЊА И ИСПОВЕСТИ

Богочовек нам је кроз покајање и обраћење блуднога (сина) показао начин и правило истинскога покајања. Уколико будемо расуђивали о овом примеру и погледамо какво је данас наше покајање, наћи ћемо толику разлику, као између неба и земље. Почетак покајања блудног сина је овакав: „дође себи“ (Лк. 15. 17). Заиста, такав треба да буде почетак покајања, а без овога се нико не може покајати. Јер како ће принети покајање онај који није познао своје грехове? Уколико не проникнеш у своја дела, како можеш да признаш своје преступе? Уколико се не замислиш и не проникнеш у самог себе, како можеш судити о својим поступцима? Блудни, одвојивши своју мисао од блудних помисли, устремио ју је на проматрање и испитивање сопственог стања. Проникнувши у своје стање, односно у помисли, речи и дела, није могао, а да не примети своје безакоње. Познао је кога је разгневио, од кога се одвојио, шта је изгубио и до чега је дошао; увидео је прљавштину својих безакоња, отуђење од Бо-

жије благодати и душевну погибао. „Дошавши себи“ сетио се светости и невиности свога претходног стања, сетио се славе и чести и Божанских дарова, којих се у изобиљу удостојавају сви који служе Богу и с Њиме живе. Такво, пак, размишљање о првом, непорочном стању и о другом, грешничком није могло а да не гане његово окамењено срце и не приреди га да изрекне оне скрушене речи: „Колико најамника у оца мога имају хљеба исувише, а ја умирем од глади“ (Лк. 15, 17), што одговара речима које је Бог говорио кроз пророка Исаију: „Зато овако вели Господ Господ: гле, слуге ће моје јести, а ви ћете гладовати; гле, слуге ће моје пити, а ви ћете бити жедни; гле, слуге ће се моје веселити, а ви ћете се стиђети. Гле, слуге ће моје пјевати од радости у срцу, а ви ћете викаати од жалости у срцу и ридаћете од туге у духу“ (Ис. 65, 13 – 14).

Обратимо сада, пак, пажњу на себе. Ко од нас своје покајање почиње од запажања свог живота и стања? Ко, говорећи да жели да се покаје, најпре уклања своју мисао

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

од телесних и светских размишљања и привезаности, а затим испитује своју савест и разматра какве је све грехе начинио, било помишљу, било речју, било делом? Ко размишља о томе да је због својих грехова недостојан царства Божијег и да је саудеоник вечне осуде? Ко упоређује своје стање са животом и блаженством праведних? Нико. Данас сваки своје покајање почиње једино овим речима: „поћи ћу духовноме оцу, да му исповедим своје грехе...“ Човече! Шта то радиш?!

заповести и измолиш опроштај својих многобројних грехова; како се, кажем, осмељујеш и приступаш, претходно не размисливши ни о количини ни о важности својих грехова, ни о томе како их треба изрећи и каквим речима молити опроштај? Ово што ти говориш: „поћи ћу да се исповедим“, без икакве друге припреме и намере, није почетак покајања, већ несмотреност, дрскост и нерад на свом спасењу.

Уперите своје очи такође и на начин покајања. Размотрите, ка-

Било је времена, драга браћо, кад ја нисам имао појма о покајању. Прво, нисам знао да се треба кајати, друго, био сам горд да би се кајао, и најзад, било ме је стид да признам грех и да се покајем.

Па сам онда испитивао стање код других људи и разумео ово што ћу вам рећи - три су узрока некајању: незнање шта је грех, гордост и стид.

Ја рекох што имадох. Само још да поновим - само нас покајање може спасти од свију зала. А сада нека настави неко други.

свешти Николај Жички

Уколико се намериш да идеш не-коме из власти да молиш опроштај за своје лоше понашање, да ли би се осмелио да му приђеш тако неопрезно и са презиром? Да ли би и тада (једноставно) рекао: поћи ћу начелнику да му признам своје лоше понашање? Нипошто. Најпре би у своме уму представио значај овога преступа, затим би био веома забринут око тога, како прићи начелнику, како му рећи, и како замолити за опроштај. Немогуће је и да се не уплашиш тога, да уместо опроштаја не добијеш казну. Како онда, желећи да станеш пред Бога, Створитеља и Свездриатеља све твари, праведног и страшног Судију, да му исповедиш своја безакоња, да му признаш како си нарушио Његове

жем, и оно што је блудни син урадио, поставивши као почетак покајању оно што сте чули: „Уставши“, каже, „отићи ћу Оцу својему“ (Лк. 15, 18). Чујете ли? „Уставши“, рекао је. Немојте мислити да је он заиста већ био устао, па да је стога рекао „уставши“. Није он још увек био утврђен на камену врлине, већ у паду и ваљању у греховном благу. Ово „уставши“, пак, значи уклањање и потпуно уздржање од греха и окретање Богу. Јер, рекавши, „уставши“, придодео је и ово: „отићи ћу Оцу својему“. А послушајте и то како се он већ био припремио да каже исповедајући се: „па ћу му рећи: Оче, сагријеших небу и теби, и више нисам достојан назвати се сином твојим“. Па и

те речи којима је молио опроштај од Бога: „прими ме као једнога од најамника својих“ (Лк. 15, 18 – 19).

Али, да ли и ми пред исповешћу понављамо реч овога блуднога: „уставши“? Односно, да ли и ми пре исповести обећавамо да ћемо се сасвим уздржавати од грехова? Ма какви! Један, говорећи, „идем да се исповедим“, насилно својим рукама граби туђу ствар; други у своме срцу гаји мржњу и злобу, док неко други има своја уста пуна осуде браће. Један се не раздваја од нечасне жене, други не престаје да се дружи са особама које побуђују на телесне жеље. Пре покајања нема места ни за старање и сећање на грехе, ни нмере потпуног уздржања од безакоња, ни словесна припрема за исповест,

нити што друго што је потребно за покајање и исповест. Ми, пак, у великом броју долазимо духовном оцу у последњи дан поста и премда га налазимо како је веома оптерећен, покушавајући да саслуша исповести свих који су му дошли, при чему му је и мисао ограничена од непрестане пажње и језик заморен од мноштва савета. А уз све то, дошавши до њега, очекујемо да проникне у удбину нашег срца и да се распита у какве смо грехове упали, колико пута и у које време и у вези свих осталих греховних околности; очекујемо да нам он стави у уста и обећање уздржања од грехова и покајне речи, као да смо лишени ума, воље и разума. О како је сумњиво задобити опроштај приликом овакве исповести, макар духовни отац веома скрушено чи-

тао разрешну молитву!? И како се након такве исповести осмељујемо да се приближимо жртвенику Божијем и приопшимо се Светим и Страшним Тајнама?!

Рећи ћеш да је Бог безгранично милиосрдан. Блудни син је био још далеко од Њега, али Он га је угледао, пришао му, загрлио, целивао и обдарио свим својим Божанским даровима, и чак заклао најугојеније теле. Такле, нема никакве сумње томе. Али ко ти гарантује ово? Зар не само Свето Јеванђеље? Па зашто онда у Јеванђељу видиш једино безгранично милосрђе Божије, а на начин покајања грешника не гледаш? Чуо си да је Бог пројавио безграничну милост на блудноме, али од тебе није скривено ни то како се блудни (син) удостојио ове милости. Ти си слушао и о томе да је он дошао себи, да се сетио својих пређашњих грехова, да се растужио због лишавања Божанске благодати, припремио себе за покајање и исповест, презрео грех и обратио се Богу. Уколико само будеш гледао на милосрђе, а будеш немаран у припреми за покајање, бићеш налик човеку који гледа једино на врх лествице, а остале степенике презире, због чега, пруживи ногу, уместо да узиђе директно на врх, пада и низвргава се.

Милост је Божија неизмерна. Међутим, Бог такав бива само онима који су достојни његовог милосрђа. Уколико се будеш кајао како је то чинио блудни син, не можеш, а да не добијеш опроштај грехова и све оне Божанске дарове којих се овај удостојио. Пре исповести уђи у самог себе, као